

november 2011

Atlantik 2011

Kanarski otoki

1. november 2011, torek

Tenerife

Dan je, kljub imenu, lep. Jutro je jasno, sončno, toplo. Danes si nameravava ogledati še severni del otoka. To je del otoka, ki še vedno živi na tradicionalen način in ki ga je industrijska revolucija zadnjih desetletij zaobšla. Del otoka, ki je zaščiten kot krajinski park. Lep krajinski park.

Kilometer ali dva severno od marine je plaža, greva jo pogledat. Čudovita rumena mivka, pripeljana iz Maroka na kilometrski plaži, proti morju varovani z valobranom. V bistvu en neverjetno velik bazen s turkizno vodo. Definitivno najlepša plaža na otoku. Še posebej lepo je pa to, da tukaj ni turistov. Ni jih. Ni nas! To so si naštimali domačini iz Santa Cruz samo za sebe. Zanimivo! Ok, fotke sem, fotke tja in greva v hribe. Pravzaprav preko hribov.

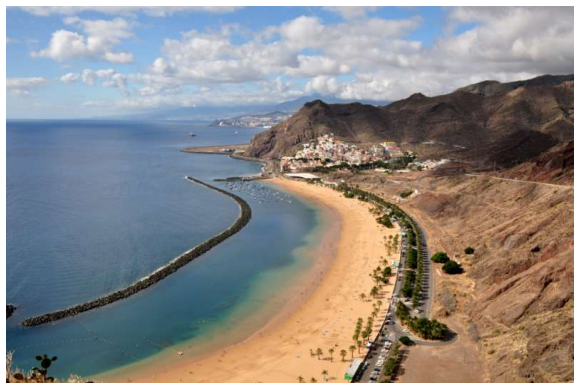
Na drugi strani po dramatičnih pobočjih prispeva do morja s plažami iz črne mivke. In valom. Ogromnim. Nekateri se kopajo, ni pa to niti približno primerljivo z ono plažo iz San Andresa. Kraji so kar malo od boga pozabljeni. Nič več ni popolne urejenosti, nič več ni površin brez ene smetke in nič več ni brezhibno urejenih hiš. Kot bi prišel nekam v Grčijo. Še betonsko železo gleda iz temeljev (bodoče) ograje. Works in progress. Tudi na cesti. In oštarija na koncu sveta ima makadamski parking, ki ga označuje z roko napisana tabla. Plastične mize in plastični stoli. Razbita cisterna ob steni poleg kupa smeti. Grčija, definitivno! Ok, kavico bova, ne glede na vse skupaj, vseeno spila. In se usedeva, prelistava meni in - še ene gambase in hobotnico bi tudi. Saj ni drago, takole malo za mezico naj bi bilo. In to, kar dobiva za sedem in osem evrov je - presenečenje. Odlični rakci, jumbo velikosti in hobotnica, posuta z mletim čilijem v olivnem olju. In porcije! Celo za glavno jed sta ogromni, kaj šele za predjed. In okusna je tale mezica, okusna! Odlične hrane se najeja za cel dan, večerja danes odpade.

Stvari na tem planetu mi postajajo počasi jasne. Bežati je treba iz oštarij za turiste (še pomnite tovariši, kakšen je bil T-bone na Lanzaroteju?!) in poiskati domorodske variante. Na teh otokih to ne bo lahko, ampak sedaj vsaj vem kako jih prepoznam. Kelnerca (verjetno celo lastnica) je tekoče govorila vse svetovne jezike, le da so bili španščina.

Še nekaj pit stopov po miradorih ala Madeira, sprehod po pravem pragozdu lovorovih dreves (ne, Vesna ni našla nobene gobe) in hribe zapustiva v smeri La Lagune. Center mesta (nekje sem prebral, da je to del Unescove svetovne dediščine) je lepo urejen. Še lepše je dejstvo, da na ozkih ulicah ni niti avtomobilov niti Angležev niti Nemcev. Kak Slovenec in Španci, to je vse.

Počasi prihajam do spoznanja, da so na tem otoku doterali turistično industrijo do ekstrema. Do take točke, kot je nisem videl še nikjer. Turiste so enostavno zaprli v gete, kjer jim rutinsko pobirajo denar, strežejo junk food in točijo pivo, po otoku pa jih vozijo le na nekaj lokacij, kjer jim še dodatno poberejo čim več denarja. In to je vse, kar ubožci imajo od dopusta. In čar zgodbe je, da se turisti, vsi po vrsti, vrnejo domov zadovoljni in razlagajo bližnji in daljni okolici, kako lepo je na Kanarih piti pivo. Ah, ja. In najlepši deli v turističnih pamfletih ali turističnih kartah, ki se dobijo z najemom avtomobila, sploh niso omenjeni. Te imajo domačini za sebe. In prav je tako! Saj po eni strani mi je (kot turistu) že kar malo zoprno hoditi naokoli, ko vem da s tem motim ustaljeni tok življenja in bi me domorodci najraje videli v loncu in ne na cesti. Tako, kot to zadnje čase rutinsko počnejo na Markezih. Še dobro, da sem premasten in nisem najbolj užiten. Tudi zaradi karakterja.

Oddava avto in z busom v Santa Cruz, špancir po starem jedru mesta in bus do marine. Noč je že, ko sva spet doma.

plaža Andreas

klifi za marino

gozdnata pokrajina

pod špičastim vrhom pa luštna vasica

črna vulkanska mivka

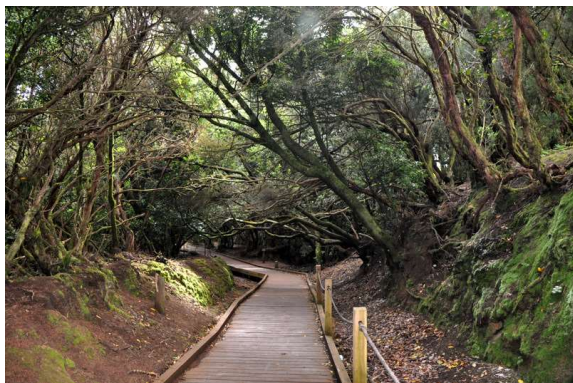
tunel z drevesi in na koncu svetloba

razbrzdana pokrajina

kaj vse raste na strehi

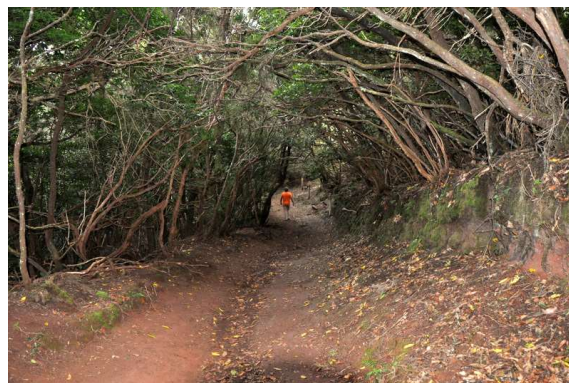
urejene lesene poti v gozdu

zapri oči in uživaj

izredno zeleno

prava džungla

2. november 2011, sredo

Tenerife

Vesna je ponoči zbolela. Precej. Dokler se ne pozdravi, nimava kam pluti. Je antibiotike in računa, da bo v nekaj dneh v redu. Upajmo.

Sam grem v lov na rigging mojstra. Ni me poklical in ne javi se na telefon. Ujamem ga, ko že sedi v avtu. Res zadnjo sekundo. Ob dvanajstih pride, obljubi. Jasno, da ga ni in popoldne me pokliče, da pride jutri dopoldan. Pa pride zvečer. Danes. Zanimivo! No, pride le povedat, da bo tu šele jutri popoldan. Manjana. Me prav zanima. No, itak imam delo, Vesna leži, tako da se ne mudi.

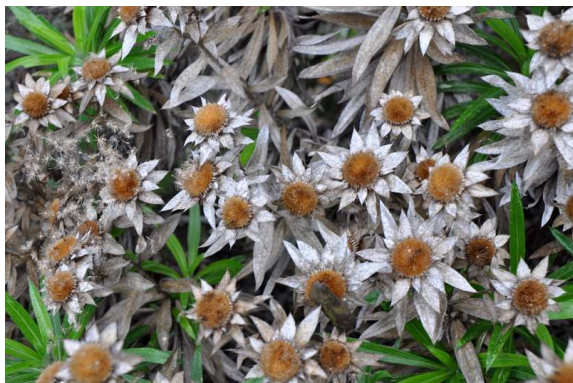
Tako mi cel ljubi dan mine v gospodinjstvih opravilih. Satelitski net končno dela, kot sem si zamislil. Sprejemnik je vključen v moj hot spot in ni mi treba vsakič posebej vtikati kabla v računalnik. Pa tudi enerđi-špar varianto sem naštimal. Pa kopalnico zasikal. In na koncu cel večer iskal podatke o procedurah na Karibih, printal, downloadal pilote, nekaj kupil na Amazonu, si poinstaliral dva bralnika elektronskih knjig in še kaj. Skratka, jesensko čiščenje.

pogled iz cocpita - varujejo nas noč in dan

marina v Santa Cruzu

bodeče neže tudi tukaj

3. november 2011, četrtek

Tenerife

Vesni je malo bolje, ni pa še za nikamor. Ležati mora, počivati.

Grem v mesto. Nabaviti stvari v čendleriji in lekarni ter zrihtat internet. Danes ne dela več. Ne vem ali smo skurili količino ali čas, nekaj je definitivno šlo proč. Čendlerija me razočara. Nekaj zastavic in pumpo za upgrade slanovodne instalacije sicer dobim, drugega pa ne. Ah, ja. Tega nisem pričakoval, očitno bom spet rabil fehtat za pomoč od doma. Ok, še nekaj trgovin lahko obrnem za vodoinstalaterske stvari, zastavic pa nimam kje dobiti. Tudi Vodafone ni, kot bi pričakoval. Ok, vse uredim, le da to traja skoraj uro. Kako je to enostavno pri Mobitelu, povsod drugje je bolj zapleteno.

In center je zabasan s turisti. Saj ne morem verjeti. Kako prijetno se je bilo sprehajati dva dni nazaj. Sedaj pa človek sploh ne more hoditi, ne da bi se ves čas izogibal drugih udeležencev v prometu. Udeležencev, ki izgubljeno tavajo naokoli. No, saj dve ulici levo in pol ulice desno, pa je vse po starem. Le strogi center je okupiran. Samo področje, ki se ga lahko peš doseže v nekaj minutah, ostalo jim je očitno predaleč. In preveč nevarno. Dežela, kjer živijo levi in ljudožerci. Kdo so ti ljudje? Pogled na pristanišče pove vse. Štiri kruzerice so tukaj in vse po vrsti so svoj tovor izkrcale na istem mestu. Da bo ožemanje denarnic bolj rutinsko opravilo in stroški za to početje minimalni. Ena izmed njih ima celo precej znano ime. Queen Mary 2.

Z rahlo zamudo Diego, poznan kot mojster za snast, popoldan res pride. In dela, bolje rečeno ustvarja. Meni zgleda kot umetnik in moj jambor je njegova umetnina. Zadnjo pripono mi skrajšajo, vse lepo strimajo in sedaj naj bi bilo vse kot v pravljici. Mala je pripravljena na nov svetovni hitrostni rekord. Tak občutek sem dobil, ko mi ves čas kaže kaj je vse bilo narobe strimano in kako bo sedaj v najlepšem redu. Diego sicer misli drugače, moje mnenje pa je, da bodo te spremembe res imele za posledico okoli 0,00056245698 vozla višjo hitrost. V idealnih razmerah. To je približno toliko, kot pomeni pol kilograma manj tovora. Ali z drugimi besedami, ko spijem pivo in potem stopim po opravih na spoiler, je rezultat enak. Se mi je pa potrdil občutek, da so oni super truper sečoveljski mojstri res nekaj posebnega. Še tisto malega, kar sem mislil, da so imeli prav, se je izkazalo, da nimajo pojma. In jaz z njimi. Ah, ja. Izola uber ales...

4. november 2011, petek

Tenerife

Vesna se popravlja in verjetno jutri izplujeva do La Palme. Še včeraj sva mislila na La Palmo skočiti kar z letalom. Najmanj na vsako uro je let in cena povratne vozovnice dobrih 50 evrov na osebo. Brez veze, da plujeva dobrih 100 milj tja in potem še skoraj toliko do La Gomere. Letalo je pa tako priročno. Ampak. Tako je bilo včeraj, ko še nisva vedela ali bi šla v soboto ali v nedeljo. In zato nisva kupila kart. Danes je cena dvojna in naju dve vozovnici staneta preko 200 evrov. Ok, plan C (aka prvotni plan A). Grev z barko. Jutri. Manjana.

Zato pa danes cel dan šraufam slano vodo. Dve pumpi ven in eno notri. In lajtungo spremeniti. Upgrade. Za vodovodarja je to dve ali tri ure dela, zame pa ... no ja, zame pa cel dan. Ena ura je šla za nabavo nekaj novih povezovalnih členov. Trgovina je v luki, samo kaj, ko ima ta luka pomol. In pomol je dolg slabo miljo. In marina je čisto na koncu, trgovina pa na začetku. In jaz peš. Naslednja ura je bila ponucana za tuhtanje kako se stvari lotiti in sestavljanje novih in starih cevi in ostale šare. Še ena za montiranje in vrtanje luken za cevi. Jasno, da je baterija v vrtalniku prazna in sredi vrtanja ta lepo reče "pavzica za hranjenje, prosim". In mu seveda ustrezem, ni druge. Ja, še elektriko takole spotoma poštimam. E, tu sam ja glavni, električar po profesiji! To je bilo tri ure, ostalih sedem ali osem ur pa vestno porabim za popraviljanje lastnih napak. Curi, majke mi, curi. Svugde curi. Vse spoje (enih 20 jih je) sem moral popravljati. Vse! Ene celo večkrat...

5. november 2011, sobota**Santa Cruz de Tenerife - Santa Cruz de La Palma**

Danes gremo. Vesna je bolje in barka je bolje. Nekaj mi je sicer še ostalo, pa ni panike. Ne glede na to, da bomo ostali v Santa Cruzu, bomo danes naredili okoli sto milj. Kdo bi to razumel? Glavni luki (in s tem tudi glavni mesti) Tenerife in La Palme imata enaki imeni. Sto milj je preveč za dnevno plovbo in namesto, da priplujemo ponoči se odločiva za nočno plovbo. In jutranji pristanek. Tako, kot to počnejo kruzerice. Do dveh, ko naj bi zapustila marino imava tako še nekaj časa za postorit kakšno malenkost in plačati marino. Pri plačilu pa ni bilo, kot smo pričakovali. Drobn tisk. 15 evrov je marina in 6 evrov je pristaniške takse. In 30 evrov je mesečne takse za svetilnike za celo Španijo. Tega do sedaj nismo še nikoli plačali, čeprav je treba po njihovi zakonodaji. No, ja, s tem je cena dosegla neverjetnih 39 % izolske.

Popoldan preživiva v nam že znanem rolajočem zalivu, malo pomeziva, malo bereva - net tukaj ne dela, to itak že vemo. Proti večeru pa na pot. Val, je bolj zoprni, kot sem pričakoval. Saj ga je bilo napovedanega veliko, in to niti ni tako moteče, kot odboji od otoka in poleg tega še nižji superponirani val iz druge strani. Kar precej naju rola in slabo spiva. Imava pa zato ves čas družbo. Ko sva obrnila na severnem rtu Tenerife proti La Palmi in dvignila jadra, sva se postavila vzporedno s 43 čoveljskim Atlasom. Dobro pol milje smo narazen (tega se oba striktno drživa, da nama AIS alarm ne piska!). Celo noč plujemo vzporedno in njegova rdeča lučka na vrhu jambora je kot zvezda vodnica. Ali bolje, kot svetilnik vodnik, saj se od časa do časa vidi, od časa do časa pa ne. Očitno je vala toliko, da se 18 m jambor na pol milje popolnoma skrije. In spet lahko ocenim kako hitra je Mala. Pri 3 Bf hitrejša od 43 čoveljske barke, pri 4 smo povsem izenačeni in pri 5 Bf, ko malo pokrajšam, rahlo počasnejša.

Atlas vozi vzporedno z nami celo noč

6. november 2011, nedelja**La Palma**

In tako malo pred osmo zjutraj skoraj istočasno v plujemo Aida, Mala, Atlas in Thomson. Same kruzerce. Mala in Atlas s po dvema osebama na krovu in Aida in Thomson s po nekaj tisoč. V povprečju tisoč-in-toliko na barko. Ni slabo.

Marina v La Palmi je nova in prazna. Takole na uč bi rekel, da je četrtsko zasedena, ali pa niti toliko ne. Fingerji. V pilotu sicer grozijo z valom v marini, pa ni tako hudo. Nič huje, kot na Tenerifi. Tudi rentič je v luki. V nedeljo in brez rezervacije vse štima in ob desetih se že veselo voziva novim zanimivostim naproti.

La Palma na prvi pogled daje vtis Madeire v malem. Tako v velikosti in razgibanosti terena, kot v vegetaciji. In tunelih. Ok, v malem. Ni čisto primerljiva z Madeiro, je pa od vseh kanarskih otokov daleč najbolj poraščena in tudi na odvetnem koncu, kjer je padavin malo, so lepi borovi, na privetrni strani pa pravi subtropski gozdovi. Tudi sicer je otok precej razgiban in ceste ovinkaste (to je nežna beseda!), vendar široke in dobro prevozne. Še dobro, kajti v stanju, kot sem, neprespan, je še to naporno. Vasice so razmetane okoli otoka in so čisto spodobne na pogled. Običajne, bi rekel. Tudi z nekaj smetmi. Osrednji del otoka je narodni park z ogromnim vulkanskim žrelom, obraslim z bujno vegetacijo in na vrhu človeškim umotvorom, observatorijem.

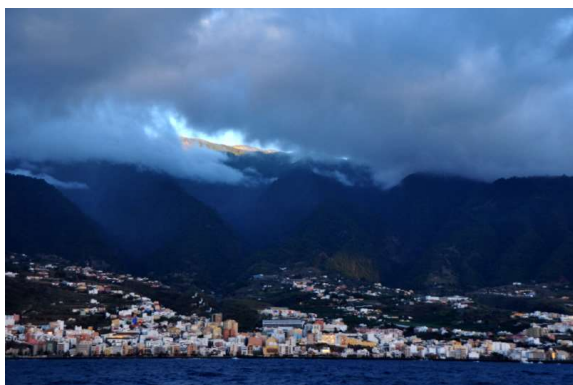
Najprej preko srede otoka v Porto Naos. V turistični becirk na kavico. V info centru narodnega parka na višini tisoč-in-toliko metrov temperatura za najini pomorsko orientirani oblačili in obuvali ni bila ravno vzpodbudna. Porto Naos naj bi bil sploh-in-oh s prečudovito peščeno plažo s črnim peskom in palmami, ki rastejo v tem pesku. No ja, plaža kot plaža. Kafiči ob plaži imajo pa menije itak samo v nemščini. In ker trmasto nočem govoriti tega jezika v Španiji, se oba s kelnerco matra s španščino. In čisto za res ne vem, kdo jo slabše obvlada...

Ofrišana s kavo in pogledi na neskončne bananine nasade na obmorskih ravnicah, ki jih je naredila lava, ko se je zlivala v morje, se odpraviva do mojega vulkana. Čisto na jugu je. Lep krater s še lepšim imenom San Antonio, po domače

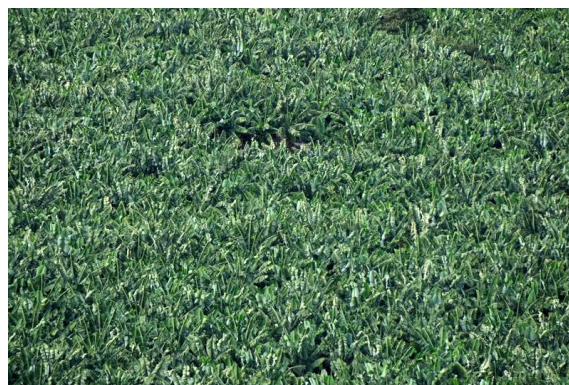
Tončkov vulkan. Sprehod je možen po obronkih poraščene kaldere, čeprav je od izbruha minilo le 350 let. Malo dalje je še en krater, ki je izbruhnil pred natanko 40 leti in na čigar lavi, ki je naredila kot noč črno ravnico v morju, sedaj že veselo gojijo banane. Navkljub narodnemu parku nad in pod morjem.

Via barka! Po puloverje. In nato na 2426 metrov visok obronek kraterja z observatoriji. Še prej pa Vesna po jurčke. Jurčkov sicer ne najde, zato pa nabere vrečo kostanja. Za martinovanje ob novem vinu bo čisto ok. In nato naprej. Cesta je - vijugasta. Večino časa skozi gozd, nad 2000 metri pa ostane le še rušje in trava. In sonce nad oblaki. In veter in mraz. Na vrhu z res lepim pogledom na divjo pokrajino in El Teido v ozadju, je pri temperaturi 6 stopinj in precej močnim vetrom wind chill faktor močno pod lediščem. Tonček pa trmasto v japankah. Saj za kake četrt ure akumulacije toplote je že v najinih, s salom radodarno obloženih telesih, potem pa je le treba nazaj v avto. In gretje prižgati na full!

Povratek je skozi kanjone z bujno vegetacijo, kar je meni čudovito. Malo moti le podatek, da mi lučka za bencin gori zadnjih 70 km (na srečo v povprečju poti po hribu navzdol) in da v nedeljo popoldan črpalke niso odprte. No, v Santa Cruzu le natočiva (tukaj tudi, če ne bi) za 15 evrov in greva na večerjo. Ja, bencin je tukaj poceni, na Tenerifi sva za natančno 40 litrov plačala natančno 39 evrov. Še pomnite, tovariši?

S/C La Palma v jutranjem prebujanju

banane, banane

tudi tukaj se najdejo turistični kompleksi

Porto Naos-plaža oh in sploh kot jo opisujejo v LP

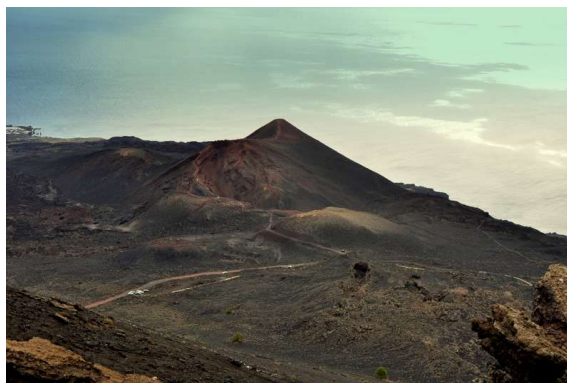
borovci kot ovijalke na novoletni jelki

nore vulkanske barve na kamninah

Tončkov vulkan

vulkan, ki je izbruhnil 1971 leta

če že ni gob, pa vsaj kostanj

na vrhu - 2426 m fantastičen pogled

observatorij - pod njim je videti oblake in pod njimi je morje!

vinske trte kolikor hočeš vsepovsod

7. november 2011, ponedelje

Santa Cruz de La Palma - La Gomera

Spal sem kot ubit. Vesna tudi. Vstaneva, popijeva kavico in telefonirava na La Gomero. Za jutri naju čaka privez v San Sebastianu. Ok, to je torej urejeno. Potem pa vrnit rentiča, poravnat stroške marine in še malo naokoli. Vesna se prenovi v novi in lepi marinski kopalnici, jaz pa malo brskam po barki, skočim v čendlerijo in podobne neumnosti. Narediva še sprehod po mestu. Stari del je lep. In na koncu starega mestnega jedra je sredi trga parkirana čisto prava ladja. Kolumbova, jasno. Čigava neki! Baje je imel na tem otoku ljubico (le kateri mornar je ni imel?) in to je povsem zadosten razlog, da se v pomorski muzej postavi repliko Santa Marie, mar ne? In to ladja parkira na mestnem trgu.

Na hitro še na pico v Pizza factory in potem greva. Ampak. Ne glede na ostudno ime oštarije, je tale pica celo zelo dobra. S svežimi gobami in mozzarelo. Po Italiji prvič jem dobro pico. Še klepet z Nemcem z Atlasa. Kar malo je šokiran. Je mislil, da sva včerajšnji dan prespala po nočni plovbi. In mu ni bilo nič jasno, ko mu Vesna lepo razloži, da sva si otok ogledala že včeraj in da greva danes dalje. In če sem do sebe pošten, se kar strinjam z njim. Na Tenerifi sva bila par dni dlje, kot sem mislil in sedaj nama malo zmanjkuje časa. La Palma bi zaslužila več časa in kar malo mi je žal, da greva naprej. Ampak. Bova počivala kdaj drugič.

In tako Mala zvečer pluje v 3 Bf bočnega vetra proti La Gomeri. Malo po polnoči nameravava vreči sidro v zalivu pred luko in prespati do jutra. In jutri giro di La Gomera...

stari del mesta S / C

iz vulkanske kamnine cerkev

osrednji del starega dela mesta

tudi tukaj leseni balkoni - ni kaj, na kanarskih imajo rezbarji veliko dela

zaliv kjer sva prespala

8. november 2011, torek

La Gomera

Sidrišče dobro miljo pred San Sebastianom ni bilo najboljšje. Od enih ponoči do jutra se rolava. Kakorkoli, ob devetih sva v luki, ob desetih pa v rentiču. La Gomera je sicer manjši otok, je pa precej (no, močno!) gorat s centralnim vrhom, od katerega padajo soteske in grebeni na vse strani v morje. Dva kraja ob morju sta tako po višini skoraj ravno toliko oddaljena kot po morju. Nekaj kilometrov! In to je zaradi tega otok miradorjev. Toliko, kot jih je tukaj, jih ni nikjer.

Sredina otoka je Unescova naravna dediščina, narodni park z lovorovimi gozdovi. Ko se takole voziva skozi s soncem obsijani gozd sem kar malo razočaran. Morda je krivo sonce, normalno je ta gozd vedno v oblakih. Zato tudi sploh je tukaj gozd, zaradi oblakov in ne obratno. Danes je pa čudovit sončen dan. Ok, saj zato je pa pogled na sosednje otoke toliko lepši, še posebej na Tenerife z visoko El Teido. Saj to je še lepše, lovorjev gozd v megli sva itak že videla.

No, generalno gledano, je otok precej manj zanimiv kot La Palma. To takoj ugotoviva. En razlog je precej manj bujna vegetacija in drug so dnevni turisti iz Tenerife, ki so v avtobusih furani naokoli. Zaviti morava na stranske ceste, da se jih znebiva. In tam, glej si ga no glej čudo, naletiva tudi na bistveno lepši (pra)gozd. Ja, v prepadne stene izklesana cesta pač ni nekaj, kar si šoferji avtobusov najbolj želijo. In tudi instant potniki ne gledajo najraje skozi avtobusna akna v globino pod sabo. Zato pa na teh cestah najdeva množico planincev. Pravzaprav sva midva ena kretena, ki se voziva z avtom. Tukaj se vendar hodi peš. Še posebej na tako lep dan, kot je danes.

Zavijeva še v turistično Dolino velikega kralja. Tam je, kjer je najmanj dežja. Logično. Ja, spet je sporazumevanje v nemščini in spet so tukaj oštarije z sauberkrafti in spet je publika bela in zavaljena. In revna. Še za kopalke nimajo. Vsaj na Playi Ingles (če se temu nekaj metrov širokemu pasu črne mivke med samimi skalami sploh lahko reče plaža) je tako. No, nekaj je vseeno res. Hoteli na tem otoku so normalni, nobenih kolosov, kot jih srečamo na Tenerifi ali Gran Canarii, ni.

Še v Agulo in potem domov. Agulo je prijetna vasica z lepo ohranjeno centralno cesto in prijetnimi hiškami okoli le-te. Pravzaprav zgleda bolj kot kakšno mestece, kot pa vasica. Ampak noč se bliža in večerjala bova raje v San Sebastianu. In greva. Vrneva avto in na sprehod. Tudi stari del San Sebastiana je prijeten. In v večernih urah brez turistov. Skoraj. Ponudba in cene v oštarijah so zato temu primerne. Tukaj ne prodajajo klobas in hamburgerjev po dvojnih cenah!

San Sebastian

Lala

oblika kamnin na hribih

dolina kraljev

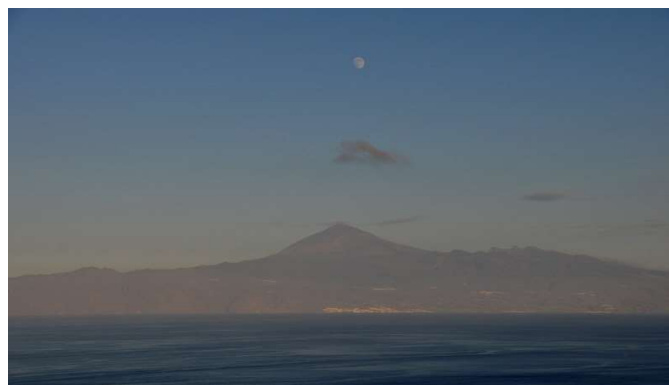
nekočje bilo ogromno njih kar je vidno še sedaj - sodeč po terasah

privez, ki ni ravno privez

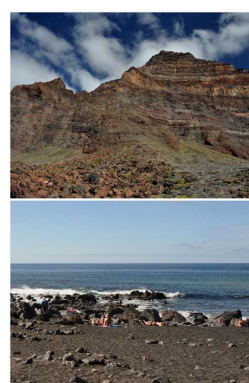
Agulo - banane do morja

pogled na Teide iz La Gomere

Agulo-ulica-nekoč pomembno zaradi transferja banan

playa Ingles

Silbo Gomero

božične zvezde so tukaj drevesa

9. november 2011, sreda

La Gomera

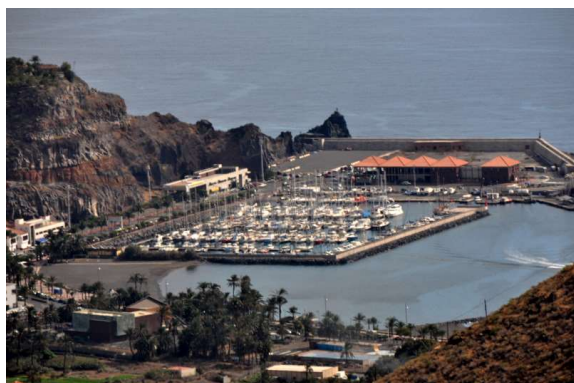
Ob devetih preverim kako je z El Hierrom. No, poskušam preveriti, s faxom se nekako ne uspem pomeniti. Očitno nimam prave številke. Se pa zato lahko pogovarjam s sosedom. Tema je seveda El Hierro. Belgijec je in od Nemca je slišal strašne stvari. Nemčev prijatelj je bil evakuiran in je spal v telovadnici skupaj z domačini, namesto v svoji barki v luki. Stometrski gejzir (v višino) je nastal sredi morja pred nekaj dnevi. In to po novem celo na severni strani, ne samo na južni. In otok je zaprt za beli svet, deset milj naokoli je razglašena no trafic zone. In morje je tako nestabilno, da lahko v trenutku posrka celo ladjo. Konec sveta? Ja, do pred Kolumbom je veljal El Hierro za konec znanega sveta. Ampak to že dobrega pol tisočletja ni več. Ah ja, kaj vse naredi domišlija. Le še dvajset metrski lignji in stometrski neskončno globoki vrtinci sredi morja falijo, da bo slika popolna.

Malo greva z Vesno naokoli, na tržnico in ribarnico (oboje je razočaranje). Na koncu kupujeva v trgovini z železnino in v papirnici. Narobe svet. Še malo posediva v senci ob pivu in kavi (ne, ne pijeva te kombinacije, vsak trmasto zase pije svojo pijačo). In v turist info zavijeva povprašat za stanje na njim bližnjem otoku. Nič ne vedo o El Hierro. Prav tako tudi v turistični agenciji malo pred tem. Kot da to ni del njihovega sveta. Sicer vedo, da obstaja en tak otok, to je pa tudi vse. Tam še niso bili. Bom pa na coast guard stopil. Ni hudiča, tam pa menda morajo vedeti vsako malenkost kar na iz ust.

In sem šel na čvek ob kavi do luškega kapitana. Ej, sem naiven! On nič ne ve. Ok, nič ne ve, da bi sploh lahko bilo kaj narobe tam doli. No, za vsak slučaj bo preveril, pravi, in pokliče kolega na El Hierro. Pa sta čvekala kot dva velika, kapitan s kapitanom. V španščini. Ampak toliko pa po teh nekaj tednih že razumem (so me prisilili v to), da vem kaj sta govorila. In skupno sta strumno ugotovila, da v luki res ni nič narobe. Razen. Razen ene malenkosti. In ta malenkost je, da ni prostora. Ker so drugo lukko na jugu (za katero itak vem, da se tja ne da in mi niti ni bila zanimiva, ker mi je s poti) evakuirali je sedaj glavna, trajektna, luka (ja, samo dve sta na otoku) polno zabasana. No, za kakega Šterka, če bi lepo prosil, bi se morda še našlo kaj v peti ali šesti vrsti - baje so toliko raftane barkače, predvsem ribiške. Za 11 metrov pa nou-vej, za tako veliko ladjo ni šans. Pa sem mu povedal, da ji je ime Mala in kaj to pomeni v slovenščini, pa ni nič pomagalo. Pojdi, pravi, samo skoraj 100% te zavrnejo - lahko pa probaš, je rekel na koncu. In najbrž ne bom probal. Biti raftan kot sedemintrideset in potem vse po vrsti prositi za prehod na obalo in biti ves čas na barki pripravljen v nizkem startu, da se umaknem, če hoče kateri ribič na morje - to mi itak nič ne pomaga, midva bi barko rada pustila tam za cel dan in šla malo z avtom naokoli po otoku. To pa skoraj sigurno ne bi šlo. Torej, plan B. Počakajmo na veter, pobašimo klirens in via Zelenortski otoki.

In tako v lepem sončnem in popolnoma brezvetrnem popoldnevu v miru delava, Vesna poleg tega še pere in barva perilo in tik-tak je večer. Tako napornih dni bi si še želel...

Proti Zelenortskim otokom

marina San Sebastian

pri tašči se dobro je

ulice v S. Sebastianu

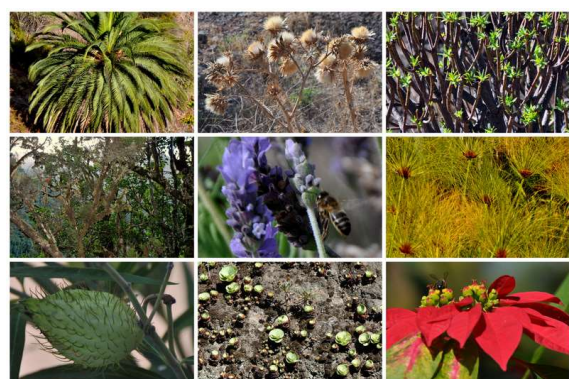
osrednji del mesta

park v mestu

končno eden, ki ne skače na mene

rože in drevesa in gozdovi ...vse na La Gomeri

fuzbal vsepovsod: tukaj igrajo punce napram fantom

Atlantik 2011

Proti Kapverdom

10. november 2011, četrtek

Kanarski otoki - Zelenortski otoki (1. dan)

Spet se je naredil lep in topel dan. Bonaca je popolna. Še tisto malo atlantskega vala, ki je običajno prisoten je izginilo. Atlantik je kot jezero. Sprehodim se naokoli po manjših opravkih, kasneje naredi to še Vesna, ostali del dneva pa nekaj delava, nekaj se pripravljava na pot in kupujeva letalske karte za Vesno. Za novo leto. Z malo šopinga je cena padla iz krepkega jurčka na sprejemljivih 800 evrov. Za višek sezone niti ni tako slabo, še posebej, ker so leti iz Zagreba in zato odpadejo dodatni evropski leti. Torej je to spet dan, ko se kaj bistvenega ne dogaja. Ko bi jih le bilo še kaj takih! Malo poklepetamo še s sosedom. Ej, on ima življenje! Kaka dva meseca bo še tukaj, saj si mora ogledat še en cel otok, La Palmo. Potem gre v Brazilijo. Do sem vse lepo in prav, samo za Brazilijo ga precej skrbi, kaj bo naredil. Turistično vizo dobi lahko le za pol leta...

Plačamo in dobimo marinski štampelj in receptorkin podpis na fotokopijo pasošev. To je clearance. Živela EU! Sedaj bo konec s tem. Začenja se življenje z uradniki. Štampelj sem in štampelj tja. Brez štempljanja ne bo šlo. In izpolnjevanja neskončnih formularjev.

Kakorkoli, ob pol sedmih zvečer, že ob mraku, izplujeva. 750 milj imava do Sala na Kapverdi in računam, da bi morala to narediti v petih ali šestih dneh. Nocoj z vetrom bolj slabo kaže, kasneje se nama pa po napovedi obeta čisto spodobna plovba. Lagano engleski...

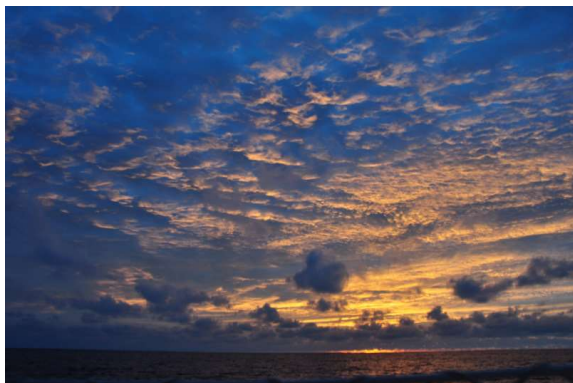
bliža se novo leto ...

11. november 2011, petek

Kanarski otoki - Zelenortski otoki (2. dan)

Živel Martin! Sami cveki so v letošnjem vinskem datumu. Tole bo treba sredi vse te silne vode še dodatno zaliti. Z vinom. Moram malo pobrskati po naši vinski kleti, morda se najde kakšen letnik 2011. Kakega Avstralca ali Južnoafričana bi lahko imeli. In poleg bo nujno treba pojesti še doma pridelan kostanjček. Ga šparava še iz gozdov La Palme, da ga danes spečeva. Upam le, da ne zažgeva ponve.

Celo noč nama je lepo svetila polna luna in kazala pot v popolni bonaci. Sonce in veter v teh krajih očitno skupaj vzhajata. Med 3 in 4 bofore s polkrme je kot naročeno. In spet imamo družbo, ki pa tokrat ne bo tako dolgotrajna, kot je bila Atlasova. Vsaj mislim tako. Z 72 čoveljsko Copihue res ne moremo tekrovati in je ves čas vsaj za vozal hitrejša od nas. Petino višja hitrost pri dvojni dolžini? Bravo Mala! Ne glede na vse skupaj pa v 24 urah ne narediva 150 milj, kot sva jih delala v povprečju na poti do Kanarov. Okoli 130 pa tudi ni tako strašansko slabo. Saj bo še veter...

če drugega ne, je vsaj sončni zahod bil tak kot se šika

12. november 2011, sobota

Kanarski otoki - Zelenortski otoki (3. dan)

Veter je in vetra ni. Pa tudi takrat, ko je, ga je malo. Ampak, saj se nama nikamor ne mudi. Malo se cingava, malo motorirava na minimalnih obratih in malo zaupava kanarskemu toku, da Malo popelje proti Kapverdom. Okoli naju se ne dogaja nič. Nič! Odkar sva zapustila kanarski arhipelag, sva sama. Na AISu sicer občasno vidiva kako ladjo, vendar bliže, kot dvajset milj nikoli. Radar ne kaže nič. Večina jih pluje ob afriški obali. Sinoči sva že mislila, da vidiva luči v daljavi, pa je bila na žalost le Venera (najbrž Venera, ali pa kak drug planet), ki je kmalu nato zašla v morje. In sva spet bila sama.

Danes se je začel od severa valiti dolg oceanski val. Očitno je nekje tam gori močan veter. Nekaj metrski je, občasno je kaka dolina tako globoka, da se na barki skozi stranska okna ne vidi nič razen morja. Mislim, da je to kake štiri, morda še več metrov. Je pa to čisto nemoteče, ker je perioda vsaj petnajst, morda celo dvajset sekund.

Dopoldan sem malo delal in se malo igral z Raymarinovim softverom. Izračunal mi je najhitrejšo ruto. Cik cak - glede na smer in jakost vetra v trenutku, ko bom tam. Pa ji ne bom sledil. Upošteva samo veter, midva pa imava danes več ali manj vključen motor. Po kosilu spet veselo na delo. Danes so idealni pogoji: morje je mirno (ok, tisti val od prej ne šteje), rahlo je oblačno in vidljivost zaslona tudi zunaj odlična. In čas moram porabiti koristno. Nimam veliko takih dni, da bi lahko posedal. Moral bi nekako vdreti v sef. Pa ne vem kako in niti nimam pajserja, niti flekserice. Ključavnica je v slanem okolju lepo zarustala in najini dokumenti so sedaj zelo varno spravljani.

temperatura morja počasi narašča

in Mala je prevozila že 5000 Nm t

13. november 2011, nedelja

Kanarski otoki - Zelenortski otoki (4. dan)

Sinoči sva ugasnila motor in se cingava. Vseeno bolje, kot poslušati ta hrup. Sva pa zato naredila antirekord. V 12 urah sva preplula vsega skupaj le 44 milj. Če nadaljujemo s tako hitrostjo, bo Igor pred nama na cilju. E, neče! Proti jutru se je le dvignil veter, je pa točno od zadaj in hitrost je temu primerna. Niti najmanjših šans ni, da bi pod takimi pogoji Mala na dan preplula 150 milj. 120 je bolj realna številka. In ker bo po pričakovanju tak veter tudi na prečenju, pomeni to, da Barbadosa z Igorjem ne bova videla v dveh tednih, kot sem po tiho upal, ampak prej v kakih 16 ali celo 18 dneh. No, pustimo se presenetiti.

Čez dan delam, za delo je čisto spodobno vreme. Vmes malo premetavam jadra, pa ni kakega posebnega efekta. No, še

največji efekt je, da se malo razmigam. In pri tem seveda kresnem. Kam drugam, kot v levo koleno. Ma, saj sploh ni nič hudega, samo boli pa, boli. In zakaj se moram vedno znova in znova udarjat v to isto nesrečno koleno. Najbolje bo, da se zlekнем v kokpit, popijem pivo in pokadim pipo. Se mi vsaj nič ne more zgoditi. Kot se nič ne more zgoditi niti prebrisanim ribam. Včeraj sva vrgla trnek in danes celo zamenjala vabo s povsem novo, super-sploh-in-oh. Piše na škatli, da če je vsaj v bližini kaka riba, bo kar priletela in se ujela. In očitno v tem morju ni rib. Malo imam na sumu ribiče, ki sva jih na radarju videla ponoči 10 milj stran, da so vse polovili. Ma, kaj bo treba tudi na morju (tako kot pri gobah) biti prvi na lokaciji?

14. november 2011, ponedelj

Kanarski otoki - Zelenortski otoki (5 dan)

Veter. Končno veter! Včeraj preko dneva sva na silo jadrala, preko noči za silo, proti jutru pa sva končno priplula v pas pasatnih vetrov, zgleda. Severovzhodnik 4-5 Bf. Samo genova je dovolj za dobrih 6 vozlov hitrosti. No, veter je toliko od zadaj, da glavnega niti ne morem obesiti. Če sem še včeraj razmišljal, da mi morda v garderobi manjka lahko jadro, sem danes spet starega mišljenja. Saj ne rečem, fino bi bilo obesiti parasailor, sedaj ko to lahko naredim za nekaj dni skupaj. Samo, do sedaj bi ga pa samo prevažal. In ni majhen. In ni poceni! Danes bi ga pa spet snel. Itak smo dosegli teoretično hitrost že samo z genovo. Ne mislim terat, nisem na regati.

In tako mineva ura za uro, ne da bi se kaj bistvenega zgodilo. Že dva dni ni ladje niti na obzorju, niti na radarju in niti na AIS, kar pomeni, da nam nobena ni prišla bliže kot petdeset milj. Razdalja od Ljubljane do Jesenic. Malo berem pilote in vodiče za Karibe, da vidim kam sploh plujemo. Vmes obesiva akvarijsko oranžno ribico kot vabo. Laks je oranžen, ker je oranžna barva tista, ki se v vodi najmanj vidi. In nikakor ne morem razumeti, kako je lahko padlo na pamet izdelovalcu vab, da vabo naredi kamuflažno. In meni, da sem jo sploh kupil. Kakorkoli, toliko o teoriji ribištva. V praksi so stvari, jasna stvar, drugačne. V praksi se na to vabo ujame riba. Taka, kot smo jih že nalovili kar nekaj med Baleari in Iberskim polotokom. Ne veva sicer, kako se imenuje, poznavajo pa že okus. In ta je dober.

Po kosilu pa na vamljanje v sef. Notri imava stvari, ki jih bova rabila preden pride Igor s flekserico. In na katere človek v prvem trenutku, ko ostane pred zaprtim sefom niti ne pomisli. Recimo fotke za vizo. Celo popoldne vrtam in na koncu zvrkam. In ga končno odprem. In ga razstavim. Zanima me, kako je narejen. Eh, sedaj ko vem, kako beštija špila, je vlomilkega dela za deset minut. Zame. Za vlomilca precej manj. Sedaj, ko vem...

končno spet ena mala riba

15. november 2011, torek

Kanarski otoki - Zelenortski otoki (6 dan)

Ponoči je bil dober veter in tako je tudi dopoldan. Zgleda, da je področje bonac koli Kanarov končno za nami. Pod 5 Bf ne pade, včasih je celo 6 Bf. Skoraj od zadaj. Samo genova pelje Malo v povprečju šest in pol vozla. In spet delamo po 150 milj na dan. Če tako nadaljujemo, bomo jutri na Salu. Tudi vetrni avtopilot je v redu in še vedno mi ni jasno, kaj ga je biksal v Mediteranu. To me spominja na oni znani stavek, ki ga pozna vsak dober šef: če stvari pustiš na miru, se uredijo same od sebe. Nisem vedel, da to velja tudi za tehniko.

Še vedno se nič ne dogaja. Danes je na AIS vidna celo ena ladja, ki pluje 40 milj od naju. To je vse v zadnjih dneh. Pa še midva tega pravzaprav nisva videla, le instrumenti so zaznali. Temu posledično so naporne tudi noči. Radar se vključi na kratko vsakih 15 minut, preskenira okolico do 15 milj in ker nič ne ugotovi, gre še on nazaj spat. AIS imam itak vedno naštiran na tuljenje, ko je še 6 minut do trka - če bi slučajno radar zatajil. In ker vetrnik dela v redu, res ne vidim niti najmanjšega razloga, zakaj bi bila ponoči budna. Ko je pa tako lepo spati v (močno se) rolajoči Mali...

Proti večeru doživiva presenečenje. Miljo in pol od nas pluje ladja. 350 metrsko beštijo kljub temu vidiva le, ko sva na vrhu vala. To je po nekaj dneh prvi znak človeka sredi morske puščave. Oba se usedeva v kokpit in jo opazujeva. Vesna jo celo fotografira. Tako domače zgleda. Pa ni nič posebnega, navadna grda kontejnerska grdosija...

tokrat malce večja riba, vendar iste vrste

končno ladja mimo naju

kar pihalo je, zato, se nam je dvignila poprečna hitrost

lepo napeta genova

16. november 2011, sreda

Kanarski otoki - Zelenortski otoki (7 dan)

Ponoči se veter malo dvigne in da bova bolj mirno spala, se ob štirih zjutraj spravim pokrajšat še tisto edino jadro, ki naju pelje Kapverdom naproti. Že samo sprayhood goni Malo s štiri in pol vozli. Več kot motor pred dnevi. Ampak sprayhood menda ne spada med jadra. Kakorkoli, ko se tega dela postorim, ugotovim, da je rola zapletena. Ej, kako mi je to všeč! Sredi noči se izpostavljam na rolajoči se palubi med nekajmetrskimi valovi! Pa ni druge, zvežem se in grem. Ok, štrik porihtam. Paluba je polna rib! Onih, letečih. Še v kokpitu so. In baje so dobre. In baje jih nihče ne je. Nisem razumel zakaj, mi je pa od danes stvar kristalno jasna. Moral bi biti že precej lačen, da bi se lotil poginule ribe. Hja, nekatere stvari človek razume šele, ko jih doživi.

Ob dveh popoldan se sidrava za valobranom v zalivu pred Palmeiro na Salu. Prispela sva na Kapverdske otoke. In sploh nisva sama. Če na celi poti nisva videla nikogar, je tu prava gužva. Pred lučico so ribiči, sidrišče je polno in v tisti uri, ko sva midva vplula, jih izpluje pet in kasneje vplujeta še dva. In na sidrišču nas je krepkih trideset. Ok, dingija v vodo in na obalo narediti vstopne formalnosti. Nimajo ravno dingi pontona, kar med ribiči, turisti na popoldanskem izletu in tunami si morava izboriti prostor pod soncem.

Formalnosti rešiva hitro, denar zamenjava kar v šoping centu železnine. Ma, saj ne morem verjeti! Sredi divjine, kjer sva s težavo našla trgovino s kruhom in sem kasneje spil pivo kar iz piksne, je dobro založena trgovina, kjer takoj opazim - flekserico za vlamljanje v sef... Kakorkoli, sef je vlomljen, tega orodja sedaj ne potrebujem, midva morava v lov za internetom. Ta lov se ne dogaja tukaj, ampak v sosednjem mestecu. Glavni grad! S kombijem tja, ker karte ne mogu čitat, barem seljaka mogu pitat. In, presenetljivo, kar nekaj angleščine je uporabne za to. Hitro najdeva, potegneva listek in čakava, da sva na vrsti. In na vrsti sva pri teti, stari kakih 60 let, tik pred penzijo in z odraslimi vnuki. Državna uslužbenka

(tukaj so komunikacije v lasti države) z izrazito upočasnjenimi gibi in dejanji odlično obvlada le kreolščino. In za silo še portugalsščino. In nima pojma o telefoniji, še posebej ne o tako novi stvari, kot je GSM, da ne govorim o internetu preko GPRS. Kakorkoli, po fizično izredno napornih pogajanjih, kjer me potem bolijo vse mišice na mojih rokah, ji na koncu vsaj uspem dopovedati, da mi proda USB modem, če že ne razume, kaj je to podatkovna SIM kartica. Modem ima tudi SIM v paketu. In prenos za nekaj podatkov je tudi že plačan. Pa ne vem koliko. In nikjer to ne piše, niti ne piše, kako se vse skupaj nastavi. Ok, tole bom vtaknil v računalno in bo delalo. Dokler bo delalo. Na router lahko pa kar pozabim. No, vsaj nekaj...

Barka še čaka v zalivu, tudi dingi je še na pomolu, le čisto je potacan in brez enega karabina. Očitno je bil prizorišče otroške igre. Hja, nismo več v Evropi, tole je Afrika. Vse je temu ustrezno zanemarjeno, ljudje se gibljejo precej počasi, posedajo pred hišami in klepetajo. Nekaj je črnih, nekaj belih, večina je mešana in s precej lepimi obraznimi potezami. To je bila ena prvih stvari, ki sva jih oba opazila. In oblačila so po enaki modi, kot pri nas. In cene? Pivo in kokakola v lokalnem kafiču 1,8 evra - oboje skupaj. Pivo je s precej slada in še več alkohola. 8% ga ima. Rentiča pod 50 evrov pa ni.

Zelenortski otoki

v zalivu Sala imajo organizirane ogleds s katamaranom na področje želv

Atlantik 2011

Zelenortski otoki

17. november 2011, četrtek

Palmeira (Sal)

No, tokrat smo spali na dobrem sidrišču. Brez kakršnega koli rolanja! Vesna gre malo naokoli, jaz se lotim dela. In to s tem 2G netom ni najbolj prijetno opravilo. Ne vem, ali meni kaj ne dela, ali njim, vsekakor pa veza stalno pada. Za maile pogledat še gre, ko pa je potrebno narediti kak malo večji upload, se zadeva obesi in prekine. Pa naložim vse najnovejše driverje in verzije programov, pa ni nič bolje. Nekaj MB veliko datoteko enostavno ne morem naložiti na strežnik v Ljubljani. Ne gre in pika. Končam tako, da vdrem v svoj lastni (ugasnjeni) računalnik v Ljubljani in tam poženem izdelavo dopolnil, ki se potem na mašino v isti sobi lepo naložijo. Bingo!

Vesna pa do internet providerja, da vidi koliko sploh še imamo kredita. Dvakrat. Ista teta, kot včeraj, le da danes z dvema različnima prevajalkama. Ista teta in z istim čikgumijem med zobmi. Le kako si ne skrha zob, ko pa cel ljubi dan žveči. Ok, saj tudi žveči podobno počasi, kot dela. To bo, ja. Prvič zagotovijo, da imamo še 400 MB za skurit, temu sledi SMS, da smo že vse skurili in ko se s to novo informacijo vrne, ji strumno potrdijo (druga prevajalka), da bo potem to že res in da smo imeli pravzaprav le nekaj več kot 60 MB promocijskega neta. Na koncu zaslužijo še 25 evrov in sedaj bi moralo biti teh megabajtov res dovolj. Ob upoštevanju hitrosti prenosa, jasno. Državna firma...

Še v Santo Mario se odpravi. Z busom, na katerem je zvok iz zvočnikov precej glasnejši kot zvok motorja. Najbrž zato, da se ne sliši, da je auspuh frderban. Santa Maria je sodobno industrijsko mesto, podobno kot je Playa Ingles na Gran Canarii ali kaj podobnega na Costi del Sol in cene so temu primerne. In repromaterial te industrije je tudi vreden svojega denarja. Podatek, da finska izdaja le-tega ne zna angleško, pove vse o nivoju. In razen lepe bele peščene plaže in množice gostiln in suvenirdžinjc, ne ponudi nič nam zanimivega. V oštarijo že raje zavijem tam, kjer je bolj domače, kot pa h kitajcu. Da ne omenjam klobas, ve se od kod. Morda edina zanimiva opcija prehranjevanja v teh oštarijah so jastogi, čeprav niso ravno tako poceni, kot v Južni Afriki. In, kot zanimivost, od celega sveta tukaj zahtevajo vize, edino od

Južnoafričanov ne.

ribiči v Palmeira

gužva na pomolu Palmeria

plaža v Santa Maria

sortiranje rib - S.Maria

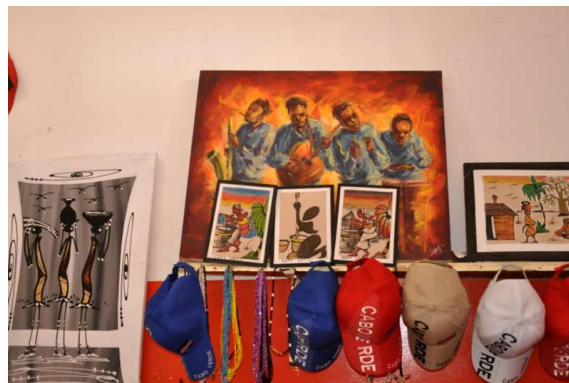
eden čisti, deset jih gleda

na "kahlcah" napisani vsi CV otoki

Santa Maria - center

tipična prodajalna - seveda vse home made izdelki :)

obljubila sem mu, da mu pošljem razglednico iz LJU

dečve na poti iz šole

Mala v zalivu vasice Palmeria

18. november 2011, petek

Palmeira (Sal)

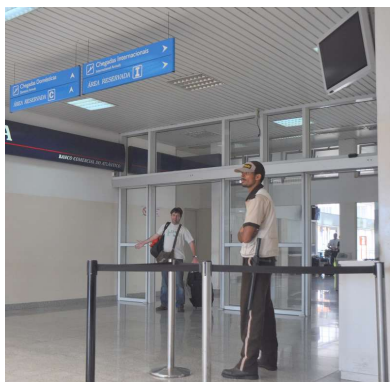
Dopoldne mine hitro. Nekaj še delam, Vesna pospravlja in ura je enajst. Pa v dingija in naprej na bus (če se temu kombiju lahko tako reče) in še naprej na taksi. Sicer pa, Sal je tako majhen otok, da smo ga pol prevozili in ne vem če smo naredili 5 km. Letalo je pristalo pred napovedano uro in Igor je bil med prvimi zunaj. Jasno, on je lahko šel kot se mu je zljubilo, ostali so morali počakati na svoje vodiče, da jih popeljejo hotelu in bazenu naproti. Najprej kar na letališču na pivo, da se malo spočijemo vsi skupaj od naporne poti. In še eno. Nato pa prtljago na barko in nazaj v sajtsiing. Dobesedno. Kombibus kroži po mestecu in išče stranke tudi po deset minut, da jih potem pelje 2 km. Za nas kot naročeno, imamo zastoj ogled mesta.

Popoldne je namenjeno turizmu. Izlet na super-oh-in-spluh soline v kraterju ugaslega vulkana. Mojster taksist nas zapelje do tja in nas pride tudi iskat čez dve uri. So pa Zelenortčani postavili pred vhodom v soline kapijo in pobirajo vstopnino. Pet evrov po repu hočejo. Najprej se nam zdi to veliko, ko pa potem vidimo, kaj za ta denar dobimo, niti ni več pretirana številka. Ok, to, da lahko vidimo soline, to je za zraven. To da bi se lahko kopali v zelo slani vodi, kjer telo lebdi podobno

kot v Mrtvem morju je že malo bolje. Tudi pivo iz lokalne pivovarne, ki je barve kot voda v luži po hudem nalivu je za poskusit. Večino cene pa po vsej verjetnosti obsega možnost ogleda porniča v živo. Hja, posadka lokalne oštarije ima pač pavzo za kosilo in nekateri v tem času celo malicajo. Drugi pa... no ja, saj mehka trava na tem golem otoku je redkost in seks v naravi je res nekaj posebnega.

Spotoma se ustavimo še v lokalnem Bauhausu in kupimo nekaj malenkosti. Trgovina je za lokalne pojme ogromna z veliko posadke in v njej se najde prav vse. Ja, flekserice tudi imajo. Od Kressa. In še vse ostalo za dom. V tem in drugem življenju. Mislim, da je to edina trgovina doslej, kjer sem bil in so med pohištvom prodajali tudi - marmornate grobnice.

Opravimo še s formalnostmi za izplutje jutri dopoldan in na barki malo pomezimo. Klobaso v zaseki, na primer. Na šestnajstem vzporedniku na morju, ki ima skoraj 30 stopinj. Bizarno! Še malo grške fete, španskega in portugalskega piva, italijanske salame in slovenskih kumaric in... In potem gremo spat.

Igor prispel kot rekel: 12.05 je bil na izhodu

soline v kraterju

nekateri so se kopali v solinah

hm, sneg ali sol ?

očitno veliko železa v slani vodi

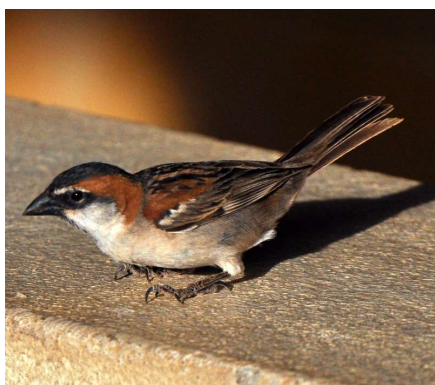
le kako je lahko kaj zeleno tukaj?

nekateri se med kosilom rekreirajo

cyber prostor pri solinah-zaprto!

zanimiv ptič

lokalno pivo - menda tovarna v Santa Maria na otoku Sal (jaz je nisem videla!)

vaška trgovina

pohištvo, TV in grobnica-vse na enem mestu

19. november 2011, sobota

Palmeira (Sal) - Sal Rei (Boa Vista)

Z Igorjem zdingirava smeti na obalo in spotoma skočiva še po kruh. In, jasno, sva okregana, da je to čisto napačen kruh. Seveda, ker je pa izbira tako velika in ne veva kaj kupiti. Tako zgleda. No, skoraj tako. Hamburger kruh imajo, pa še to ne veva kako se po kreolsko reče petnajst in jih nabaviva samo deset.

Kakorkoli, ob desetih dvignemo sidro in odjadramo na jug Sala. V Santa Marii si privoščimo dve urno kopanje v toplém morju (preko 30 stopinj nam pokaže ladijski termometer). Morje je turkizne barve, peščena plaža pred resorti pa snežno bela. In v ozadju palme. Tudi ona, visoka, ki je oddajnik za mobilno telefonijo. Idealno za instant turiste.

Popoldne je vala več in proti Boa Visti je že kar rolajoče. Sidrišče je obdano z reefi in priplujemo v zadnjem trenutku. Še deset minut in sidrali bi se ponoči. Za razliko od Sala je tu prostora kolikor hočeš in sidrani smo precej na komot. Je pa sidrišče bolj izpostavljeno vetru in valu.

ribiči zganjajo cel kraval pri dvigovanju mreže, še potapljač jim pomaga

peščene plaže, turkizno morje ... ah...samo, če ne bi bilo turističnih kompleksov za njim!

Santa Maria z morja ...

takole lepo zaščito pred špricanjem imajo tudi mali čolniki

in hop v toplo morje

20. november 2011, nedelja

Sal Rei (Boa Vista)

Danes je nedelja in ob nedeljah jaz delam. Vesna in Igor pa na izlet na otok. Tale izlet je bolj tako, v narekovajih. Vesno je danes zjutraj presenetil mail, da je na dan njenega povratka na Portugalskem štrajk in so vsi leti odpovedani. No, fajn! Na letališče gresta karte menjat. Jaz sem le šofer dingija. Samo tole je ena mala zmešnjava. Val in veter imamo točno v glavo. Posledično je v glavo tudi morje. Veliko morja. Ogromno morja! Totalno mokri pristanemo na mivki in ni druge, kot da se vrnem po suha oblačila na barko.

Na obali je kafič. Kafič, katerega lastnik je - Slovenec. Samo, danes ne dela. Jutri bo. Se nikamor ne mudi z delom, pravi. Sinoči ga je malo preveč žural in je grogi. Slovenec, pač. Ob nedeljah, zgleda, delam samo jaz. Niti na letališču ne delajo, niti na policiji. Najbrž na Kapverdih še lopovi počivajo ob nedeljah. Pa potem izvemo, da včeraj niso delali električarji. 24 ur so bili brez elektrike. Pa saj je isto - nedelja tukaj ali pa sredo na Portugalskem. Nihče ne dela. Razen Kitajcev. Kitajske trgovine so pa vse odprte. Tako kot povsod po svetu...

Na kosilo gremo v lokalno oštarijo. Jaz seveda spet z dingijem, tokrat preventivno v kopalkah in z oblačili v nepremočljivi torbi. Lokalna oštarija pomeni, da je lokalno pozicionirana, narejena pa za turiste. In turisti so - Slovenci. Pa, saj to je sedaj že kar malo moteče. Sploh ne morem več nič komentirati, ne da bi se bal, da me bodo razumeli. Pa naj si bodo beli ali pa črni. Ali pa kaj vmes. Ko pridem na obalo, me fant, črn kot noč, ogovori po naše. Dober dan. Je pa zato hrana dobra in tudi porcije niso ravno majhne. Kako že pravijo Angleži, gud-velju-for-mani. In pogled na turkizno morje in plažo iz bele mivke je lep. In pogled še kam tudi...

Boa Vista - Mala med mnogimi barkami na sidrišču

uživanje v brodenju Igor veselo po mivki in toplém morju

Tone pripelje suha oblačila za naju

intenzivna gradnja resorta (še enega) na Boa Visti

zelo veliko sipin

cerkev v centru Sal Rei

ulična prodaja oblek

ena izmed domačih trgovin (nekitajskih)

lepi kljunač na plaži

Ego - blagovna znamka piva na CV

letališče na Boa Visti

Igor v šopingu spominkov

21. november 2011, ponedelj

Sal Rei (Boa Vista) - Praia (Santiago)

Zjutraj naju z Igorjem Vesna obvesti, da odhaja. Ob pol noči je dobila potrdilo rezervacije za spremembo leta. Namesto čez dva dni iz Praie na Santiagu gre danes iz Boa Viste. Ok, potem pa hitro v akcijo. Ona pakirat stvari, jaz do luškega policaja uredit stvari. Igor naju pa dingira. No, prvo rundo vozim jaz. Prva runda traja pol sekunde. Potem je štrik okoli propelerja na outboardu dal na znanje, da dalje ne gremo na motor. In na vesla tudi ne. S prvim zamahom polomim (že v Ceuti polomljeno) nasadilo. Ma, saj ni panike, veter naju nese točno proti Praii, tam sva čez par dni, potem pa z avionom nazaj. Kdo pa bi se matral z dingijem v veter, če se lahko pelje z frčoplanom. Ok, po malo telovadbe nekako pošlihtava stvari in le prideva na obalo. Ob devetih zjutraj, ko sva z Igorjem v slovenskem lokalu hotela pustiti boršo z Vesnino robo (od katere je itak večina stvari souvenir za Jana), jasno, še ni nikogar. Črnc z znanjem slovenščine je edini živ na vasi. Sicer kajta, ampak vseeno obljubi, da popazi na stvari. Bomo videli.

Sprehodim se do luških oblasti. Čisto na drugem koncu so, vendar razen časa, ki ga porabim za pot, je vse ostalo v redu. Lepo se pomenimo (z rokami) in dobim tisti tako zeleni štempelj in oni dobijo tako zelenih šest evrov. Nazaj grede malo

opazujem okolico. Štiri vrste prebivalcev so tukaj. Domačini so črni, trgovci rumeni, turisti beli (ok, nekateri so rdeči) in Dalmatinci beli s črnimi pikami. In devetdeset posto trgovin se kiti z laskavim nazivom Souvenir Shop in podnapisom No Stress. Jaz se spravim pa v kupovanje kruha. Pri Kitajcih ga ni, pri mesarici tudi ne, šele na Shellovi črpalki ga imajo. Hja, bencin in kruh prodajajo. Da sem pridobil to informacijo, sem moral kupiti meso. In klobase. Kar pa sploh ni niti tako zelo slabo.

Kakorkoli, poslovimo se na hitro, midva z Igorjem morava čim prej na pot, da pristaneva v Prai še pred mrakom. Oddingirava z obale, v stilu Čarlja Čaplina pripraviva barko in izplujeva. In naštimava jadra. In instrumente. In pospraviva jadra. In se sidrava nazaj na isto mesto, na katerem sva že bila. Instrumenti nama povedo, da do Praie ni 45, kot sem bil (od ne vem kje!?) ves čas prepričan, ampak krepkih 85 milj. In ETA je zato sredi noči. A-ja-ja-jaaah! Ne pomnim, da bi se že kdaj toliko zmotil. O, bova pa v miru pozajtrkovala in potem še kakšno stvar postorila na barki. Saj je kar nekaj za narediti. Za zajtrk imava ono današnjo klobaso. Lokalno specialiteto. Dobre specialitete imajo tukaj, dobre. Taki klobasi na Balkanu rečemo - čevapčiči. Čevapčiči v črevu.

Potem pa cel dan nekaj počneva, popraviva škodo na dingiju, zamenjava štrike, popraviva mrežo na ograji, Igor poštima pritiskače in jaz krepki dve uri programiram. Pred mrakom izplujeva in dopoldan naj bi bila na cilju. Upam.

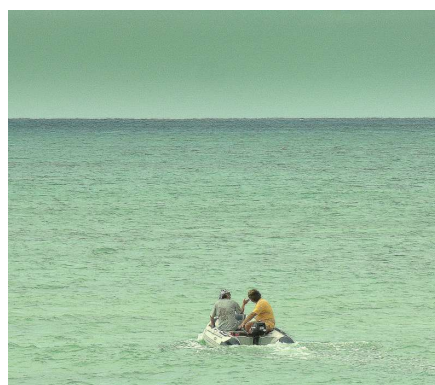
deskarski valovi prihajajo

slovenska deskarska šola na boa visti

neskončne peščene plaže na Boa Visti

moški del posadke odhaja na Malo...pa,pa ...srečno čez Atlantik!

22. november 2011, torek

Praia (Santiago)

Ponoči ni bilo toliko vetra, kot sva pričakovala. In naokoli so bili ribiči. Kar nisva pričakovala. Spanja (vsaj za Igorja) ni bilo veliko. No ob desetih dopoldan sva le sidrana v Praii na Santiagu in z dingijem greva novim zmagam naproti. Ga bo čuval Tanaka, se ponudi. In nama bo pokazal kje je policija. Dobro opravi svoje poslanstvo, plačilo pa zavrne. Ne vem, v čem je keč, bova še videla kaj naju še čaka.

Kakorkoli, pomorsko policijo odrajtava in imava v žepu clearance za Barbados, immigration bova pa popoldne. In popoldne bova tudi nafto točila, se zmeniva. In do popoldneva imava čas. Čas za pivo. Pivo in ogleda. Ogledava si vse najlepše znamenitosti otoka. In to kar izza mize v kafiču pri Sonji. Kar same se sprehajajo mimo. Greva še v nakup kruha,

ki ga sicer ne dobiva, dobiva pa nekaj zelenjave in sadja in vse skupaj pritrogava do imigrejšna, pridobiva še štemplje v pasoš in nato po nafto.

Četrta sva v čakalni vrsti in čakava - tri ure. Ok, čakava uro, ostalo sva pa na pontonu in se ne dogaja nič. Če sem čisto odkrit, po vpitju in skakanju domačinov sodeč se dogaja ogromno, samo jaz ne razumem prav dobro, kaj. Na koncu pride še policaj, ki ga baje čakamo. In potem skupaj s policajem čakamo. Jaz na črpalki pred pontonom, Igor ob barki na pontonu odganja domorodce. Šele nato vidim, v čem je problem. Preden mi natočijo, morajo popisat števec in ko nehajo, še enkrat. In to lahko počnejo le ob prisotnosti policaja, ki je za pričo, da so cifre prave in si jih tudi vestno prepíše v svoje papirje. Hja, za avtomobile je cena diesla evro in pol, za ribiče pa malček preko 80 centov. In mi smo ribiči. Imamo ribiško palico na krovu. Za to razliko v ceni pa sva pripravljena tudi malo počakat, ni problema. Razlika v ceni je pravzaprav malo manjša, kot zgleda na prvi pogled. Da se znebiva sitnih domorodcev, jim dava nekaj drobiža in dve stari in obšlesani majici.

Ker sva celo popoldne zapravila s točenjem goriva, izlet v mesto danes odpade. Ponoči dingija ne bova puščala na obali, da nama ne bo treba potem plavat nazaj. Bova pa na barki spila kakšno pivo za živce. In ko se ravno spraviva k temu opravilu, se pripeljeta soseda z novico, da sta sinoči imela obiskovalca. Možakar, črn kot noč, je priplaval na njuno barko medtem, ko sta spala. In šaril po notranjosti. Nekaj jima je pobral in izginil v morje, ko sta se zbudila. Saj, že policaji so naju opozorili, da se ponoči zakleneva v podpalubje. Očitno je nekaj na tem. Zato pa s tem francoskim parom na poti v Patagonijo potem cel večer kar lepo čebljamo (in popijemo kakšen kozarček). Ona dva nocoj odhajata, še eno noč ne bosta na tem sidrišču. Midva verjetno tudi ne.

Proti Karibom

ples delfinov

delfin ni nikoli sam

Atlantik 2011

Prečenje

23. november 2011, sredo

Zelenortski otoki - Karibski otoki (1. dan)

Ob šestih dvigneva sidro in se posloviva od Afrike. Saj bi nazdravila, pa sta lubenici polni alkohola še od sinoči. In tudi neprespana sva. Celo noč sva dežurala in branila Malo pred napadi gusarjev plavalcev. Ma, saj bi bilo bolje, ko bi plula. Tam se da spati ponoči na sredi morja ne more nihče priplavat na barko.

Dan je prvič v vsem času, kar sem na Atlantiku, brez oblaka. Počutim se kot sredi poletja v Mediteranu. Še veter je tak. Ali ga je preveč ali pa premalo. Prav ga ni niti minuto v celem dnevu. Plujeva južno pod Santiagom, Fogom in Bravo in vsak izmed teh otokov naredi zavetrno tišino, kjer poje motor, medtem ko je pa med otoki veter precej močnejši, kot bi bil sicer. Pred Fogom imava kar nekaj časa 7 Bf z boka. Jasno, da v takih pogojih ni kaj drugega, kot počakati v kokpitu, da napad mine.

V zavetrju Foga potem pripravi Igor večerjo in ujameva ribo, nekaj kilogramsko tuno. Pa se začnejo najini problemi. Točno takrat, ko zapoje trnek (ampak res točno takrat), se dvigne veter v kanalu med Fogom in Bravo. In potem se pretepava z ribo, pucanjem krvi s palube in štrikov, lovljenjem ravnotežja v 6 Bf in podobnimi neumnostmi. In povrh vsega je še takoj noč. Jasno, saj sva ribo ujela po večerji, ko je bil že mrak in (še bolj jasno) le riba, ki nič ne vidi, se lahko ujame na

oranžno vabo. Igor še pripravi ribje fileje za jutrišnje kosilo in ko vse končno poštimava, sva spet v zavetrju, tokrat Brave.

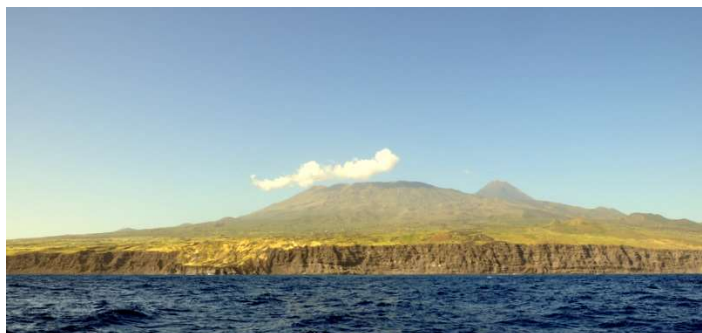
Nadaljevanje, ki sledi je ena sama rutina. Odmotorirava pas bonace, dvigneva genovo in Tonček se ponudi za prvo izmeno. In zaspi. Igor me kmalu deložira v posteljo in ko pridem pogledat kako kaj situacija, se na obzorju že dani. Hic! Ne upam si ga vprašat, koliko je spal. Ma, se bo že počasi navadil, da je ponoči na straži Rejmarinko.

Fogo

Fogo

Fogo

Fogo

24. november 2011, četrtek

Zelenortski otoki - Karibski otoki (2. dan)

Veter ponoči in danes dopoldan je tak, kot sem ga pričakoval. 4 Bf NE. Lepo. Genova je povsem dovolj. Ne gremo pa ekstremno hitro. Včeraj sva naredila 120 milj, danes jih bova verjetno malo več, vsekakor pa do Barbadosa dva tedna verjetno ne bosta dovolj. Dva, morda tri dni dlje bo vse skupaj trajalo. Ampak. Ponoči sva že preplula prvo magično številko. Do Barbadosa je po novem manj, kot 2000 milj. Prva tisočica se je obrnila. Ah, kako enostavno je to. Sva pa tudi prestopila v novo življenjsko obdobje. Uro sva prestavila, tokrat na UTC-2. Slovenija je po novem tri ure pred nama. Ja, midva bova še sladko spala, ko bodo v domovini že delali in zvečer bova žurala, ko doma že vsi popadajo v postelje. No, kje je potem lepše življenje?!

Dopoldne dvigneva še glavno jadro in naštimava vetrnik. Smer ni čisto prava, pa bova kasneje o tem razmišljala. Rib ne loviva, najprej je potrebno pojesti kar imava še od včeraj. Zato pa si glavo razbija kaj narediti z watermakerjem. Visokotlačna črpalka se pregreje in kot berem, je potrebno dotočiti ali zamenjati olje. Samo na tem bencinskem servisu tukaj sredi morja nimajo SAE 90. Vse živo imam na zalogi, tega pa ne. Ma, si bova že kaj izmislila. Mogoče je težava v tem, da sem nastavil, da naj mašince dela 120%, danes sem jo naštimal na 80% in dela v redu. lahko, da se je samo spuntala. Borka za pravice črpalk jo je podučila o njenih temeljnih delovnih pravicah? Imajo črpalke tudi sindikat? Kdo bi vedel. Kakorkoli, slabih sto litrov nove vode je v tanku in to bi moralo zadostovati za nekaj dodatnih dni. Pijemo itak pivo.

25. november 2011, petek**Zelenortski otoki - Karibski otoki (3. dan)**

Ne gre nama tako hitro od rok, kot sem upal. Veter je čisto krmni in morava malo vijugat, da so jadra vsaj približno napeta. Nekaj časa imava tako smer za Brazilijo, nekaj časa za Bermude. In kljub temu jadra včasih plahutajo. Preveč. Če nadaljujemo s takim tempom, bova do Barbadosa potrebovala dva ali tri dni dlje, kot je bil planiran minimum. Ampak. Saj bo čisto v redu. Mala je mala, moram se zavedati tega.

Dopoldne mine v - šraufariji. Še dobro, da se je včeraj pokvaril presostat pumpe za slano vodo in da se pumpa ne izklopi več sama. Tako imava danes zanimacijo za celo dopoldne. Prestaviti je potrebno odklopnik, potegniti novo lajtungo za štrom in vse skupaj malo drugače zvezati. In po novem je celo bolj pravilno narejeno, kot je bilo prej. Po tem pa Igor na zaslužen počitek v kabino, jaz na ležanje v kokpit. Dan, kot vsak drugi dan na Atlantiku.

Rib ne loviva več. Manjka Vesna, da bi jih pošlihtala in pripravila kaj iz njih. Nama to nekako ne gre od rok. Ok, saj tuno od včeraj danes Igor popeče, da bo jutri pripravil pašteto. Sicer je vsega tega dela za urico-ali-toliko, samo nikakor se nič tukaj ne sme narediti takoj. Ker potem zmanjka dela za naslednji dan. Na Mali je v veljavi zlati slovenski pregovor: ne stori danes tega, kar lahko preložiš na jutri. In danes že panično razmišljava, kaj bova počela jutri...

26. november 2011, sobota**Zelenortski otoki - Karibski otoki (4. dan)**

V treh dneh nisva srečala nikogar. Niti instrumenti niso zaznali nobene ladje. Tako sem resno začel razmišljati, če radarja sploh ne bi več vključeval. Itak tukaj ni nikogar brez AIS in AIS alarm mi bo piskal dovolj kmalu, da se potencialni nevarnosti umaknem. Poleg tega je Igor v njegovi izmeni vestno na palubi. Jaz sem bolj len in ko sem dežuren, spim v podpalubju. Kakorkoli, mogoče je to, da kuriva elektriko za brez veze, še dobro. Sinoči sva prižgala generator za dve uri, ravno toliko da sva si ogledala film. In če si vsak večer kakšnega ogledava, tudi ne bo nič narobe. Upam le, da bodo drugi manj krvavi.

Ni kaj za napisat. Čez dan sva imela dober veter in pravo smer. Ponoči še malo pokrajšam. Hitrosti preko osem vozlov so za Malo na tem valu preveč. Povprečje zadnjih deset ur je sedem vozlov. Za kak vozel upočasnim in mislim, da bo tako zadoščeno varnosti. Predvsem bi rad preprečil kakšen nepričakovan touch down. Kljub temu narediva v zadnjih 24 urah dobrih 150 milj proti cilju, kar je pravzaprav najin cilj.

Mislim, da sem našel vraga, ki mi kuri net. Nobenih težav nisem imel do Kapverdov, sedaj se pa kar na lepem nekaj zbudi in začne s prenosom podatkov. Nekaj deset evrov me je že stala zabava, pa vestno pazim in imam naštimane tri različne požarne zidove. Kljub temu, da sem odinstaliral CV Movilov software iz Kapverdov, je očitno nekaj še ostalo. In to nekaj mi začne prenos preko porta 80, ki ga rabim za druge stvari. A-ja-ja-jaaaaah! No, sem ga zaprl in omejil na točno določene naslove na svetu in sedaj, tako mi zgleda, je v redu. Srčno upam!

27. november 2011, nedelja**Zelenortski otoki - Karibski otoki (5. dan)**

Počasi se začenjava dolgočasiti. Za zajtrk že drugi dan zapored jeva odlično tunino pašteto, tokrat brez masla. Včeraj nama ga je zmanjkalo. Namesto masla imava sir za mazanje. To me spominja na plovbo z Mimo skozi Suez, kjer sva na koncu z Matjažem pila tekilo, zmešano s flourescenčno bibito z okusom po mandarininih čikgumijih. Z Matjažem sva hrane imela dovolj (še posebej banan), takrat je bil problem pijača. In tista lekcija travmatičnih izkušenj pomanjkanja alkohola je bila zame dovolj poučna. Tokrat imam pijače dovolj.

Vsaj tako sem mislil, dokler nisem hotel iz hladilnika vzeti hladnega piva. Sledi akcija in danes največje in najtežje opravilo doslej. Iz lockerja preložiwa tri pakete piva v hladilnik. In potem je vzdušje spet nedeljsko. Čez dan poležavanje na plaži in zvečer nov film iz domače kinoteke. Tokrat je res iz kinoteke. Iz leta 1938, črno beli. Škoda, da nimam posnete kakšne fuzbal tekme. Bi lahko vsak navijala za svoje moštvo s čipsom in pivom v roki. In sprejemala stave. Itak noben od naju ne gleda fuzbala in še moštev ne pozna, kaj šele rezultatov. Čisto vseeno bi bilo, če bi bila tekma iz leta 1938...

28. november 2011, ponedelj**Zelenortski otoki - Karibski otoki (6. dan)**

Ob šestih zjutraj me Igor zbudi. Lučke na obzorju! Po nekaj minutah jih vidim še sam. Jadrnica, točno za nami in v naši smeri pluje. In ob sončnem vzhodu se lepo vidijo tudi jadra. Niso gusarji, 56 čeveljska True Companion ima bela jadra in pluje pod francosko zastavo. Iz Gran Canarie na Tobago. Štiri dni pred nama so izpluli in dva dni pred nama morajo biti na cilju, da poberejo posadko. Prehitijo nas vsega dvajset metrov stran. Sredi tega širnega morja! Malo poklepetamo in morda se na Tobago spet vidimo. In fotografiram jih tudi. Kakšen dogodek!

Temu najpomembnejšemu dogodku dneva sledi zaslužen počitek. Igor se uleže, sam grem pod tuš. Odprem vodo in ... zaslišim bremzo. Opala, glavno jadro počasi preletava. To se ne bi smelo zgoditi. Nekaj je očitno narobe. Hlače gor in počasi na ogled. Igor tudi. Mala se je odločila, da ima vsega skupaj dovolj in se je obrnila nazaj proti Kapverdom, lepo v veter. In to brez vprašanja! Upor na ladji, so temu včasih rekli. Ne, tako pa to tukaj ne gre, nekaj oblasti pa še imam. Izključim Rejmarinkota, naštimam kot je treba in ga vključim nazaj. In ... on obrne v veter. A?! Tole pa nekaj ne štima, očitno bo potrebno bolj jasno povedati, kdo je tu šef. Namesto "Standby" sledi tipka "Power off". Hehehe, pa da ga vidimo sad! In potem "Power on" in "Auto" in ... in Rejmarinko pelje spet samovoljno v veter. Dobro, stvar ni več smešna, malo bo treba poštudirati, kateri škrt na barki ga tokrat biksa.

Biksa ga super-truper-oh-in-splah najboljši inox mojster v Ljubljani. Vsaj on tako meni o sebi. Midva z Igorjem nič več. Kreten (prebivalec Ljubljane, ne Krete) je zvaril ročico za avtopilot tako, da je popustil var. Popustil je var! Var!!! Jasno, pri skoraj centimeter debeli pločevini je zavarjen le milimeter. Ja, saj da ne ve, kaj je za narediti, to še razumem, da pa ne zna variti, ta je pa že prehudo. Kaj takega pa res nisem pričakoval od človeka, ki to delo opravlja že vsaj trideset let. In v danem trenutku se mi zadeva zdi zrela za ovadbo povzročanja splošne nevarnosti ali kaj podobnega. Skratka, popustil je var, ki naj bi bil od vsega skupaj najbolj trdna stvar. Pa, če že jaz tega ne bi vedel, Igor je metalurg in se na take zadeve spozna!

Ok, vzrok je znan, sedaj je potrebno najti rešitev, kako to zvariti nazaj sredi Atlantika brez švas aparata in povrhu še na krepko rolajoči se palubi. Kdor je že kdaj bil v teh krajih, si lahko predstavlja, kakšno je morje tukaj pri 5-6 Bf vetra. Valovito! Za tiste, ki tega ne poznajo pa ... približno tako je kot po treh dneh juga s podobno energijo (recimo 30-35 kt, ker je Jadran precej krajši) nekje pred Istro. In od dveh parov rok je ostal samo še en. Drugi je trajno ponucan v vlogi avtopilota. Nikakor naju val ne sme dobiti z boka, ker bi lahko bil kak nepredvidljiv touch down in midva v morju.

V trenutku sicer pomislim, da pokličem ono barko, ki je še vedno vidna in je dve ali tri milje proč in jih prosim za pomoč. Itak je to verjetno edino plovilo, ki ga bova srečala na celi poti. Res srečno naključje? Niti ne. Ne vem, kaj bi nama lahko pomagali. Tudi oni najbrž nimajo švas aparata.

Torej. Misliiva, misliiva i smisliiva. Narediti morava opornico in polomljeno okončino nekako imobilizirati. Samo s čim? Sile so tukaj nepredstavljivo ogromne. Na srečo imava še iz Ljubljane dva kosa inoxa, ki sta mi ostala, kjer sem blokado krmilnega mehanizma rešil drugače. In še en pleh se najde, ki je ostal, ko so od fleksali nosilec za zadnjo pozicijsko luč, ki je sedaj drugje. In bormašino na baterije imava in en 5 mm sveder za inox tudi. In voljo. In čas do večera. In samo en par rok. Igorjevih. In delati je treba zvit pod podom med tem, ko mora celoten krmilni mehanizem špilat brez motenj. Zajebano!

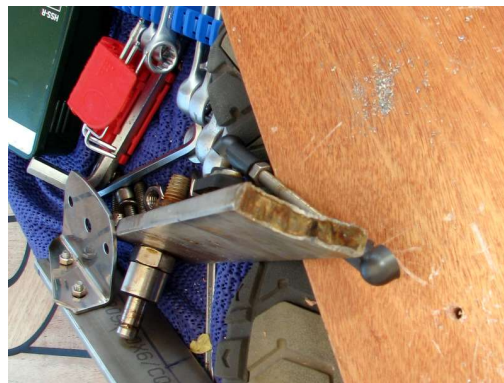
Pa se začnejo try-and-fail rešitve. Kar nekaj jih poskusiva, pa niso v redu. In oba sva polna idej, kot sosedovo ščene uši. Vsak nekaj dodaja k rešitvi. Jasno, motivacija je ogromna. Čas teče, baterija se prazni. In polni. In potem ugotoviva, da je hitreje predelati mašincino na Malinih 12V, kot stalno čakati, da se baterija nafilja. In na koncu je proteza narejena iz štirih skupaj sešraufanih kosov inoxa, pet metrov neraztezljive špagice, pol metra power tapea, nekaj vezic in ključa številka 12. Brez povoja! In ura je deset zvečer in v celem dnevu nisva nič jedla in nisva nič pila (ok, pivo v pavzi, ko sva prvič čakala, da se baterija napolni, ne šteje). In ob pol enajstih zaide luna, ko res nimam več pojma, kako bi potem še lahko krmaril. Razen tako, da bi neprestano bulil v kompas. Analogni. Ostali na tem valu brez žiroskopske pomoči, ki jo ima avtopilot, itak kažejo s takim zamikom, da so neuporabni. In Igor je že tudi precej utrujen, vse delo je padlo na njegova pleča. Za povrhu nama pa še ribe ves čas uletavajo v kokpit, očitno jih moti naša močna luč. In metanje nazaj v vodo je, vsaj zame, precej zoprno opravilo in ga z veseljem prepustim Igorju. Še v kopalnici zaprem okno, da ne bomo imeli še kabine polne teh letečih in smrdljivih rib.

Kakorkoli, četudi se bere enostavno, cela rabota splah ni bila zabavna. Še posebej ne ob dejstvu, da brez Rejmarinkota ne bo lahko. Celo zelo težko bo, ko bo dejansko potrebno uvesti izmene in bova morala vsak po dve uri sedeti za krmilom in špilat vlogo avtopilota. Brez napake. In ponoči je to brez kakršnega koli orientira precej težko opravilo. In še 1400 milj je pred nama. Deset dni in noči. Ja, avtopilot je zadeva, ki je nekje na samem vrhu nujnosti brezhibnega delovanja. In želja po popravilu je bila zato zelo močna.

Ok, večerni film danes odpade, malo še posediva v kokpitu in preveriva vsake toliko časa, če je vse pod kontrolo in potem greva spat. Po skoraj dvanajstih urah dela brez postanka, se bo to prileglo. No, greva dremat. Ok, Igor bolj drema in jaz bolj spim, če sem čisto pošten.

po nekaj dneh: barka

popuščen var

proteza

del proteze

jasno vidno kako je popustil var

začasna rešitev, ki je bila na koncu ok

29. november 2011, torek

Danes je bil praznik v bivši državi. Bivše praznično je tudi počutje. Po včerajšnjem garanju in malo skrb vzbujajoči noči je vznikel lep dan. Ker je vse pod kontrolo, je čas za slavlje. Hajni se prileže že za zajtrk. In za malico. Za kosilo je Igor spekel čudovito pico. No, on je očitno izbirčen in ne deli mojega mnenja - pa kaj bi rad pico iz krušne peči sredi morja? Kakorkoli, meni je bila odlična in odlično je tudi dejstvo, da zraven pice paše pivo. In po večerji bo spet na sporedu film.

Drugače pa se spet nič več ne dogaja. Razen tega, da sva naredila en manjši upgrade naši protezi na avtopilotu. Podložke in gurno sva dodala, da je vse skupaj bolj togo. Upava. In kar sva imela še drugega v planu postoriti danes, bova naredila jutri. Ne glede na to, da ima današnji dan 25 ur. Od danes sva na UTC-3. Saj ni veliko, pa vendar. Odrezati je treba en kos nederseče plastike za mizico v kokpitu in pospraviti iz žepa vijake in matice, višek od včeraj. Ampak, danes sva že dovolj delala. Manjana. Avrio.

In zgleda da se bova morala tudi sredi Atlantika zaklepat v kabino. Tokrat ne pred pirati, ampak pred letečimi ribami.

Zelenortski otoki - Karibski otoki (7. dan)

Prava nadloga so že postale. Kar skozi bokaport delajo smrtne skoke v salon. Saj nimam nič proti ribam, nasprotno! Ampak te pa res smrdijo...

30. november 2011, sreda

Zelenortski otoki - Karibski otoki (8. dan)

Avtopilot je zdržal, to je najpomembnejše. Še malo pa bomo na polovici poti. Ne želiva ga preveč obremenjevati in Malo raje podhraniva z jadrji. Samo genova je dovolj za slabih 140 milj dnevno. Sicer poskusiva z dodajanjem glavnega jadra, vendar morava potem bolj v veter in barka je zato že tako hitra, da mora Rejmarinko zavihat rokave. Brez veze! Dan gor ali dol. Naj glavno jadro do nadaljnjega počiva.

Igor se je lotil peke kruha in za moj okus je naredil izvrstnega. Ok, ob upoštevanju robnih pogojev, jasno. Sam sem večji del dneva zaposlen na nekem službenem primeru in dan mine kot bi trenil. Dobro, malo tudi poklepetava in kako pivoce popijeva, jasno. Le pol stvari, ki sva jih planirala za ta dan včeraj, sva uspela narediti. Matice bova iz žepa dala jutri. No, imela sva tudi nekaj neplaniranih del. Palubo sva morala očistiti letečih rib. Res so zoprne. In res smrdijo!

Zvečer spet film in po filmu povečerje. In jutri je nov dan.